

nem a saját magukra vetett fénnyel
tisztelik meg. Ízlésem
szószátyárság nélküli
hitelességet diktál; ők
a szüleim, következképpen
együtt látom őket,
néha *férjnek és feleségnek*,
máskor *szemben álló feleknek*.

GYUKICS GÁBOR FORDÍTÁSA

Tor Ulven

Egy költő

[ÉN DIKTER]

Rég abbahagyta, hogy papírt és tollat használjon. Helyette rengeteg apró, fekete hangyát enged rá egy fehér márványlapra, amitől szinte magától egy új nyelv születik. Annyi az egész, hogy a megfelelő pillanatban leönti az írást olvadt üveggel.

*

Az élet elmarad.

Aludjunk tovább
a következő
eonig.

A nap úgyis mindjárt
szupernova lesz,
tök mindegy.

Kötelező oktatás

[OBLIGATORISK UNDERVISNING]

Felfordítasz egy követ a nedves földön, mert szereted nézni a hangyákat, a halványsárga férgeket és füllbemászókat, amik várhatóan alatta nyüzsögnek. Hogy te legyél az első, aki felfedezi és tetten éri ezeket az apró csúszómászókat. De most a kő alsó felén egy arc van. Az arc kásás hangon beszélni kezd, miközben földmorzsák peregnék le körben a szájról. Lassanként megérted a csikorgó, de parancsoló beszédéből, hogy te következel, neked kell arccal a földre feküdnöd addig, míg valaki jön, és véletlenül visszafordít gyerekes kíváncsiságból.

*

Zuhanok és
 zuhanok
 a saját aknámban,
 önmagamon át,
 romvárosok
 rétegein át,
 ahol csak egy alvó foglár
 maradt,
 nyelv előtti szálláshelyeken át,
 barlangokon át,
 ahol a falon látszik
 az első kéz nyoma: a te kezédé.
 Zuhanok.
 Zuhanok.
 Pedig nekem is
 van alapom.
 De az alap
 velem együtt
 zuhan. És zuhan
 a zuhanás. Senkié
 se lesz
 az utolsó
 szó.

*

Víznek lenni a
 vízben.
 Kőnek lenni a
 kőben.
 Vagy szeretni a kezet,
 ami megfogja a követ
 a víz alatt.

*

[Arra ébredtem, hogy el vagyok felejtve.]

*

December, délután. Havazik, finoman, mintha éjjel lenne, és aludnánk, és nélkülünk esne a hó, vagy nem léteznénk, és többé senkinek se havazna, egy szemfehérének születés előtt vagy halál után.

*

Tarts ki, jön már
a segítség

az erdőkön át
nagyon régóta.

*

Szóródj szét.

Senki nem vesz körbe.

Senki nincs nálad.

Senki nem vagy.

*

Ha az eltűnés elég
erősen világít,

értelmezni tudjuk
a saját

karmolásainkat.

A sötétséghez
hozzábutulunk.

Hozzá az ásvány-
világhoz.

Az eltűnéshez
képződni kell.

*

Nem féltem.

El voltam tűnve.

Két tévé

[TO FIERNYSYN]

Két tévé, ami egymással
szemben havazik
a néma éji szobában,
az lettünk mi ketten,

és rákezdett a hó
kinn is, egyenest a házra,
káprázatos hóesés
mint kozmikus zaj,

és végre nem kellett
egymást megértenünk.

*

Egyetlen
egyet
se kérsz

a szívdobbanásaid közül. Maguktól
jönnek.

Gazdaszervezet vagy.

Ezeket az élősködőket, amiket
anyaként ellátsz,

hadd érezzem
mégis.

*

Alszom. Alszol.

Egymással beszélünk.

*

Akkor majd
üres lesz a szem.

Tele lesz a nap.

*

A legnagyobb
félelem,
hogy élve ébredsz, megint,

még az se segít
a szavak
szűkössége ellen.

*

Ha meg lennék
halva, nem éltem
volna át

e júniusi nap túlzott
fényét, a szinte mozdulatlan,
zöld lombkoronát,

akkor egyszerre lettem
volna mindez.

*

A nyírek levele reszket
a szélben. Fehér az éjszaka,

és mindenki más
alszik.

Hirtelen nagy bizalmat
érzek
a fák iránt,

akik hatalmas
lélekmarkók voltak,
hogy a rokkant óriás végre
elmeheessen

messze, messze.

KUN ÁRPÁD FORDÍTÁSA